

NENÍ NOCÍ BEZ MĚSÍCE

PETR VYHLÍDKA

www.fest.cz

Petr Vyhlídka

NENÍ NOCÍ BEZ MĚSÍCE

www.fext.cz

2009

copyright © Petr Vyhlička

cover © [Stephanie Berg](#) | [Dreamstime.com](#)

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

Upozornění pro amatérské recenzenty:

Tato kniha je povídkovou sbírkou, tedy souborem na sobě nezávislých příběhů. Mohou jimi procházet stejné postavy, to však neznamená, že na sebe děj jednotlivých povídek navazuje.

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročež všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu. Vyváženo cenou.

OBSAH

[Štvanice](#)

[Jezdec v bouři](#)

[Bílá tvář](#)

[Všechny poklady světa](#)

[Má je noc](#)

[Hlava](#)

[Vítr z Avalonu](#)

[Zlaté květy kapradí](#)

[Bohové pralesa](#)

[Není nocí bez Měsíce](#)

Štvanice

Křoví u velkého dubu se pohnulo. Z dálky se ozýval štěkot psů, skučení týraného motoru a nezřetelné, nesrozumitelné hlasy. Na protějším svahu problikávala mezi stromy světla baterek.

Kuba zůstal stát v měsíčním javorovém stínu. Bylo to bezpečné místo pro pozorovatele i pro lovce, strom a stín i měsíc chránily víc, než si kdo dokázal představit.

Dub pro změnu dával sílu.

Ale dlouho, dost dlouho na to, aby Kuba začal vnímat okolní ticho i kilometry vzdálené zvuky, jež nepatřily ani této scénérii, ani tomuto příběhu, se nic nedělo, ten naproti stál nehnutě a možná už tam ani nebyl. Kuba to začínal vzdávat. Jenže tři sta prošlých dní v něm vypěstovalo trpělivost; s klidnou lhotejností sledoval tmu před sebou, prsty pravé ruky neslyšně bubnuje na topůrko sekery. Byla to mizerná zbraň, ale dávala jistotu.

Použít ji nechtěl. Stačilo mu kořist dopadnout, možná nadehnat, nevěděl, jestli se chce se věnčit trofejí.

Nejspíš proto dokázal tvora vystopovat.

Ostatní, dobře poučení americkými filmy, vyrazili v rojnici, houf pěší domobrany, vyzbrojený klacky, několika pistolemi, sekerami a kulobroky v ruce členů místního mysliveckého sdružení. Dva nadšenci na motocyklech, sportovní fanatik, zdolávající kamení na horském kole a velmi kapitalisticky fialovočerný pan podnikatel, prodávající vyřezávané svícny, v patrolu. Spousta hluku a světla. Psi.

Kuba šel sám. Nepotřeboval ohaře, aby poznal, že štvaná kořist vyšplhala po příkré stráni do Horního lesíku a chtěla uniknout po okraji pole. V mlázi poznal, že změnila plány a míří k Dubinám. Prostě to cítil, stejně jako by to cítil ohař.

Ale nevěřili by mu, jako mu nevěřili už tehdy.

* * *

Hospoda oddělovala vesnici od rekreační oblasti. Scházeli se tu všichni: domorodci, chataři i výletníci a dočasní obyvatelé stanů v kempu. Snad proto se tu tolik nepěstovalo tradiční dělení na štamgastské stoly, všechny skupiny splyvaly v jeden nepospolitý národ.

„Já to viděl.“

„Zatracená kuna. Byly to nejlepší slepice, stará řve jak o pohřbu.“

Existuje něco jako sociální hluchota, pomyslel si Ondřej Kuba. Jsou slova a jsou lidé, které neslyšíte, i kdyby se ozývali metr od vás.

„Já to viděl. A nebyla to...“

„Ale prosím tě,“ Haršálek vztekle uhodil do stolu, Kuba se lekl.

„Cos moh‘ vidět?“

„Nebyla to kuna.“

Se starousedlíky bývá potíž. Tvoří uzavřenou skupinu, hledící více či méně podezíravě na luftáky, skupinu, propojenou blíže neurčenou sítí příbuzenských vztahů. Jsou srostlí s krajem natolik, že nevidí dál, než do mláďí prarodičů. Pahorky na Hrádku jsou ideální přírodní hernou pro děti, o jejich tisícileté historii se nikdo místní nezajímá.

„Nebyla to kuna,“ zopakoval tvrdošíjně.

„Tak kočka nebo tchoř, zatraceně. To je jedno. Ty slepice...“

Haršálkovi to skutečně jedno je, člověk by brečel, když vypiplá zdatné nosnice z malých kuřátek, ale tohle je život.

„Bylo to velké.“

Postižený si otřel pěnu z úst, na Kubovi mu tolik nezáleželo, byl to jen přivadrovalec odkudsi, který levně koupil malý domek po Haydnovi, ale vlastní pravda je svatá.

„Hele, mladej, kdo ví, cos viděl. Já měl v kurníku kunu.“

Kuba pokrčil rameny. Nechtěl se hádat, vlastně ani sám nevěděl, co se to ve stínech Haršálkovy zahrady pohybovalo.

Kuna to ale rozhodně nebyla.

* * *

Křoví zašumělo.

Vytrhlo Kubu ze vzpomínek. Zvuk na chvíli utichl, potom se ozval znovu, jakoby se do lístků opíral vítr. Ale Kuba věděl, že to se Tichošlápek naproti pokouší nepozorovaně zmizet.

Každopádně tam byl. A možná, že o pronásledovateli ani nevěděl, mohl jen cítit přítomnost lidské vůně, jenže za bílého dne tudy prošly četné výpravy houbařů a borůvkářů, Dubiny byly vyhlášeným lesem.

Opatrně, aby se neprozradil, vystoupil Kuba ze stínu. Mezi ním a dubem leželo území nikoho, poseté malými stromky javorového náletu, slabými kmínky doubků a štětečky boroviček. Snad by se tudy dalo nenápadně projít, ale přímá cesta nebyla nejlepším řešením. Musel odhadnout kterým směrem se Tichošlápek vydá, nadejít mu a využít momentu překvapení. Šelest se už neozval, zdálo se, že ten na druhé straně jen obešel dub.

Možná se pokouší vylézt nahoru.

Kuba přesto vykročil. Pomalu přenášel váhu z nohy na nohu, plížil se doprava k husté tmě pod stromy, bylo to možná neschůdnější, ale nemohl dopustit, aby ho protivník spatřil v měsíčním svitu.

Prošlapával cestu zetlelým listím a nánosem jehličí, Dubiny byly navzdory svému jménu lesem demokraticky smíšeným. Nikdy tomuto dělení nepřikládal obzvláštní význam, les byl prostě les, takový, nebo jiný. Strom jako strom.

Teprve před krátkým časem, kdy se naučil vnímat vůni kmenů, pochopil, že skutečnost je mnohem složitější.

* * *

Léto se rozplynulo do slunného září a kemp osiřel. I některé chaty už dostaly dřevěné okenice a zimní kabát. Život ve vesnici plynul dál v nevzrušivém toku běžných událostí, ale prázdniny přece jen zanechaly elektrizující stopu v podobě drzé šelmy, bezostyšně likvidující nechráněné chovy drůbeže.

„Dyt' i ti myslivci sou k ničemu,“ prohlásil v poloprázdné hospodě Haršálkův tchán.

„Tak si vemte flintu a běžte na to sám, pane Vadlejch,“ řekl dobromyslně jediný přítomný příslušník cechu Hubertova, „Aspoň já žádnou kunu nikde neviděl.“

„Liška to bude, ty chytřej,“ nedal se zahanbit děda. „A těch sou plný lesy.“

„Nebo taky ne,“ ohradil se myslivec.

„Na Hrádku dycky byly. I kuny.“

„Jenže Hrádek vykáceli, dědku,“ připojil se hostinský. „Ti blbci.“

Ti blbci byli novopečení majitelé, a Kuba, sedící jako vždy u okna a pozorující lehce zvlněnou hladinu rybníka, si povzdechl. Stačilo málo, papír o zasažení kůrovcem, pár známých – a staleté kmeny mohly vyrazit na cestu do cizích končin. Nikdo se nezmohl na víc, než na pár nadávek u piva.

„Stejně je to divné,“ řekl, tak trochu pro sebe, ale přece jen nahlas, aby ho zaslechli.

„Ty slepice se začaly ztrácet od té doby, co Hrádek vykáceli.“

„Určitě,“ poznamenal Vadlejch. „Ty se ztrácely odjakživa. Ale králíci, to je něco jinýho,“ prohlásil, čímž vešlo ve známost, že ve hře je toho víc. Vadlejchovi králíci zmizeli během dvou nocí, a děda podezíral nejprve svou vlastní přízeň, chodící si do jeho domu, jak prohlásil, jako do magacínu. Ale k nedělnímu obědu nikde žádné ušáky nepekli.

Tedy liška.

„Která otevře zástrčku, vybere kotce a zase za sebou zavře?“ mávl Haršálek rukou.

„Lišky sou chytrý.“

„Leda Bystrouška v televizi.“

Vadlejch se urazil.

„Já bych tipnul na cikány,“ přidal se někdo od výčepu, jenže i jeho podezření bylo vyvráceno společně Haršálkem a Bouchalem. Jejich slepice nezmišly vždy všechny, některé zůstaly.

Zadávené.

Zvíře. Kuna nebo kočka, možná krysy, jenže Kuba si stejně nedokázal představit tak univerzálního dravce, který by pustošil místní chovy bez výjimky, ať šlo o kuřata, nebo velkého krocana. Ať musel do kurníku po žebříčku, nebo zarýglovanými vrátky.

Snad – příliš fantastické, pane Kuba – komando lesní zvěře, mstící se za bezdůvodnou likvidaci lesa na Hrádku.

Byl ještě natolik naivní, že svůj nápad přednesl – částečně jako dobrý vtip. Ale nepochopili ho.

Vysmáli se mu, tak nějak začínal Kuba platit za místního blázna, človíčka, který přitáhl bůhví odkud a teď vidí všude velké stíny a organizovanou zvířenu.

Od toho dne začal chodit do lesa.

* * *

Nespouštěl oči z dubu, nechtěl, aby mu noční poutník zmizel druhou stranou. Několikrát zaznamenal nepřírozený šelest, ale žádný pohyb; z mlází se nedalo nenápadně zmizet. Tichošlápek tam dosud byl, snad si myslel, že ho dub ochrání.

Možná mohl – ale ne teď a ne na tomto místě, lidé, kteří ho lovili, lesní kouzlo ignorovali. Bylo jich mnoho a mnoho očí hodně spatří.

Svět se mění.

Kuba hrál roli přirozeného nepřítele, pohybujícího se ve stejných podmínkách. I on využíval lesní neviditelnosti – možná právě tím byl nebezpečnější.

Každopádně mu to umožnilo projít okrajem lesa. Mezi ním a dubem leželo jen úzké pásmo starších smrků, naprosto neutrální stromy, nezasažené skutečným věkem. Žily své vlastní životy, bezstarostný dav, lhostejný k čemukoliv ostatnímu, než k vlastnímu biosystému.

Netušil, čím to je, nazval to rodovou zátěží, ale všechna terminologie pokulhávala daleko za vjemy. Jehličnany – až na některé modřiny a borovice, opravdu staré smrky, a stromy, rostoucí na osamělých místech či okrajích lesa, nevyzařovaly žádné pocity. Patřily zemi a ne samy sobě, neměly osobnost. A nedala se podmanit, tahle mlčící většina.

Postupoval od kmene ke kmeni, po každém kroku se zastavil a naslouchal. Zdálo se mu, jakoby koruny vysoko nad jeho hlavou ohýbal vítr. U dubu zašustila křoviska.

Jen jednou a krátce, nepatrně, se kořist pohnula. Kuba strnul v půli kroku, snažil se sluchem odhadnout, jestli Tichošlápek neprchá na opačnou stranu. Ale neozvalo se už nic, i vítr utichl.

Dokončil krok a ukryl se za kmen, chtěl si chvíli, než vyrazí na další namáhavě tichou cestu, odpočinout.

A pak se to stalo.

* * *

Bubáka první zahlédla malá Hanička. To už podzim pomalu přecházel v zimu, napadl a roztál listopadový sníh. A Kuba měl v nohách stovky kilometrů, nachozených po lese. Také definitivu místního blázna, i když už většinou zůstával potichu. Jenže divné věci se děly dál, pronikaly na povrch. Nikdo už nenadával, všichni mlčeli, jen občas podezíravě hleděli jeden na druhého.

Kuba se držel stranou. Přestal chodit do hospody, většinu času mu stejně zabraly vycházky do okolí. Nespátřil při nich nic, co by mu pomohlo poodhalit roušku tajemství, zato si začínal rozumět s přírodou. Pozoroval podzimní útlum života, viděl, jak se objevily křivky, přilétající ze severu, aby v mírné středoevropské zimě vyvedly mladé. Sledoval tlusté veverka, završující shromažďování zásob. Na podivný stín, který se na počátku toho všeho objevil, téměř zapomněl, obyčejná realita byla mnohem zajímavější.

Ale viděli jiní.

Temná postava nepřestala existovat jen proto, že se o ni nikdo nezajímal. Vystrašené děvče přivedli domů kamarádi, tvrdilo, že zahlédlo ošklivce, vyšel z lesa, zašklebil se na něj a něco zavolal. Bálo se pak vrátit – mezi ním a domovem ležel neškodně řídký březový háj.

Snad by se jindy stal bubák výhodným pedagogickým strašidlem, ale všeobecné napětí dostupovalo vrcholu. Podivná mizení a podivná postava, nekonkrétní informace, jakoby vyšlé z říše bajek, to všechno napínalo strunu sociální únosnosti na krajní mez. Bylo toho mnoho, ale zatím ne příliš.

Jenže když se Kuba vracel ze své ranní procházky – byla sobota a to vždy vyrážel ještě před úsvitem do Dubin, spatřil v mlžném oparu, jímž se jen stěží probíjelo slunce, hlouček vesničanů. Postávali – rozpačitě, to je ten správný výraz – u kapličky v rohu návsi. Mlčeli. Kuba kolem prošel s tichým pozdravem, nečekal, že mu odpoví, ale udržoval si návyk etikety; dřív nebo později se všechno stejně vrátí do starých kolejí a na cizí nevíšmavost se nezapomíná, zatímco vlastní je promlčena.

„Asi jo,“ řekl Haršálek, zamračeně hledící někam do šedého nebe. „Nevíš o tom něco, mladej?“

To patřilo Kubovi. Zarazil v půlce kroku, otočil se k nim a pohlédl na Haršálka.

„Potřebujete něco?“

„Jen jestli ses dneska v noci nepotloukal venku,“ zeptal se Haniččin otec Bříza.

„Ne. Proč?“

„Jestli jsi náhodou něco neviděl.“

„Nic,“ řekl Kuba a Haršálek odstoupil.

Bílá, nedávno vymalovaná stěna kapličky byla počmárána tmavými pruhy zaschlé krve.

Tenká nit napjatých vztahů praskla.

* * *

Dva světelné kužely prořizly tmou a na okamžik ozářily scénu. Rozptýlené světlo neukázalo detaily, vůz byl ještě daleko, jen se přehoupl přes vrchol nízkého svahu, ale stačilo to k rozpoutání šíleného běhu událostí. Čas zhoustl. Jemné předivo stromové magie se rozpadlo; Kuba spatřil temnou postavu, vrhající se zpět k dubu, sám bezmyšlenkovitě vyběhl, aby se vzápětí pokusil vrátit do úkrytu.

Pozdě. Viděli se.

Tichošlápek Ošklivec vyvrískl, v tom zajímavém hlasu bylo hodně strachu a málo odvahy k útoku, Kuba se tedy znovu rozeběhl, chtěl využít náskoku.

Několik desítek metrů.

Byl to nekonečně dlouhý běh. Najednou všechno překáželo, plátěná bunda, zbytečně těžká sekera; toužil se všeho zbavit, aby mohl být dostatečně rychlý, jenže jednoduchá zbraň pro něj představovala jedinou výhodu, kořist dokázala být rychlejší a v sevření strachu silnější. A měla na své straně víc než převahu davu.

Od dubové oblasti dělilo Kubu jen pár kroků, když ho náhle něco tvrdě udeřilo do hrudi a porazilo na zem. Zaslechl tiché mávnutí křídel a když se zvedl, spatřil nad sebou temný stín velkého nočního ptáka.

Vykročil, a výr se střemhlavým letem snesl k zemi. Roztáhl pařáty, podezřele velká myš tam dole zamávala železem. Pták líně mávl křídlem a dokonalým manévrem se zbrani vyhnul. Krátkou a bleskurychlou otáčkou zaútočil na týl.

Kuba se otočil právě včas.

Náraz těžkého trupu mu vyrazil sekera z ruky. Padl k zemi, ucítil jen, jak mu dráp přešel po krku a přes tvář. Pták vylétl kolmo vzhůru, přestal se chovat jako správná sova a použil jestřábího manévru. Padal dolů, přenecháváje veškerou iniciativu gravitaci. Zvedajícího se člověka přibíl zpět do jehličí. Klovl. Podruhé.

Potřetí chtěl sevřít zobák a vytrhnout kus masa. Ale velká myš se pohnula.

Kuba si chránil hlavu sepjatýma rukama, člověčí instinkt, ženoucí horní končetiny zajistit mozek, ho donutil k pasivní ochraně. Snad by se mohl odkutálet stranou, ale tím by odhalil obličej. Oči.

Výr útočí, Tichošlápek zatím prchá. On umí využít lesa, protože... A v okamžiku klidu Kubovi došlo, že to dokáže také.

Přestal myslet na bolest a ovládl vztek i strach. Soustředil se na ptáka.

Odlet'!

Byla to magie? Snad. Možná jen probuzená pradávna zkušenost. Kubovo nitro se vyplnilo ledovým chladem, který znecitlivěl všechny vjemy.

Jsmo jedné krve, vytanula mu na mysli Kiplingova průpověďka. Bylo jedno jakými slovy myslí, důležitý byl pocit.

...ty i já.

Výr mávl křídly. Ptačí mozeček se zaplnil pochybami.

Tohle přece není myš.

Odrazil se, vmáčkkl Kubův obličej do jehličí a s tichým šelestem stoupal vzhůru. Unikl z obou vlivů, náhle nevěděl kam letí a proč letí, a tak se klouzavě vydal k okraji lesa, aby se porozhlédl po nějaké kaloricky vydatné svačině.

Kuba si oddechl.

Lesní magie fungovala.

* * *

Byl v podezření, odlišní jsou vždycky podezřelí. Mezi ním a lidmi z vesnice se vytvořila neviditelná pružná blána, bránící průchodu jiných pocitů, než těch, které potřebovala ke stavbě zdi osamění. Stal se sociálně neviditelným, čekaly ho horší časy, ale nesnažil se nahlížet do budoucnosti. Dál putoval ve své ulitě, z návštěv lesa se stal lesní pobyt.

Tehdy poprvé ucítil vliv magie stromů, nepatrné jiskření, bystřící smysly. Schopnost vnímat les v něm pomalu narůstala, aniž si to uvědomil, cítil kořeny, ukryté v hlíně pod nohama, naprosto bezpečně věděl, že právě vstoupil na území borovic a před chvílí opustil javorovou oblast. Byly to pocity, jež přiřazoval stromům – dubová síla, smrkové ticho, borová radost. Občas narazil na neznámé nedefinovatelné vnitřní barvy (vnitřní barva javoru byla uklidňující zelená, duby zářily majestátně temně, modřiny smarag-

dově). To se setkával s hlubší a mnohem starší aurou půdy. Neživou, bezbarvou a nedefinovatelnou vůní skal a hlíny.

Zatím ničemu nerozuměl, jen odhadoval, ztěžoval si cestu vymyšlením slov. Ale tahle terminologická hra mu umožnila definovat kategorie. Zatařasil si tím na čas cestu k jejich obsahu, ale taxonomie tu byla, funkční, násobící poznatky a umožňující se lépe orientovat.

Odvedlo ho to od původního cíle lesních výprav. Spojoval si vykácení Hrádku s objevením nočního škůdce, proto se dříve potuloval kolem smutné paseky, na níž nezbyly ani pařezy. Procházel se po zbytcích prastarého slovanského hradiště. Ale když se za ním uzavřel svět lidí a otevřela krajina lesních hlasů, Hrádek se před Kubou uzamkl. Panovalo tam ponuré ticho, jen občas rezonovala země, převrácená naruby. Báł se tam.

Nevěděl, že pravá hrůza teprve přijde.

* * *

U silného kmene už nikdo – nebo nic – nestálo. Kuba se rozhlížel na všechny strany, odhadoval, kterým směrem Tichošlápek zmizel. Nebylo těžké na to přijít. Určitě neběžel proti světlům automobilu. Doleva se dát nemohl – tam byla vesnice a největší nebezpečí. Zbýval severozápad, a Kuba se v tu stranu začal prodírat mlázím, doufal jen, že Ošklivec nepodlehne panice natolik, aby vběhl do cesty pronásledovatelům.

A ti se blížili – aspoň někteří. Nabuzený dav, vedený Haršálkem, porybným Kalinou a hyperaktivním chatařem Bartákem. Kuba chtěl a musel být rychlejší než oni. Jedině on měl právo chytit to podivné stvoření.

Za velkým stromem se rozkládala oblast čistého dubového lesa, jen tu a tam poskvrněného javorovými nálety. Kubovy zbystřené smysly bušily naplno, cítil nepříjemný, až bolestivý hukot hluboko v mozku. Ale z tmavého pozadí pak začala vystupovat slabá nitka Tichošlápkovy cesty. Na mnoha místech ji přehlušovala aura, vyzářená útekem lesní zvěře, každým krokem však byla Kubova mysl citlivější.

Duby mu předávaly část svých znalostí. A Ošklivec nebyl daleko, zdržoval se zmatečným pobíháním mezi stromy, nevěděl kudy kam. Zdálo se mu, že se pronásledovatelé blíží ze všech stran.

Potom už to byla pravda. Motor patroly zavěštl v posledním tažení, auto se opřelo spodkem o oblouky nadzemních kořenů. Řidič vystoupil a

nechal jedinou volnou cestu střežit jednomu ze spolujezdců. Tichošlápek se otočil na poslední chvíli, vrátil se mezi duby a obloukem minul Kubu.

Náhodou. Ten si tmavého stínu všiml pozdě. Otočil se a chystal rozběhnout, jenže pak uslyšel vzdálené hlasy.

Zůstal nehybně stát, jeho mysli se dotýkala plachá myšlenka a Kuba ji nechtěl vyplašit, opatrně ji přivolával a nevšímal si okolí.

Barták, svírající v napřažené ruce revolver, prošel pár metrů od něj. Jeden z myslivců a Růžek se pohybovali opodál.

Kubu to na okamžik vrátilo realitě, aby pak pochopil všechno.

Neviděli ho. Jejich oči hledaly něco jiného, prohlížely si strom, u něhož Kuba stál, ale neviděly. Mohl se pohnout, kdyby snad zavolał... Nešli správným směrem, přijdou na to jistě sami, ale bude to chvíli trvat.

Neudělal nic. Ne proto, že by si vychutnával objev neviditelnosti.

Byl to *jeho* lov.

Oni si svůj už dávno odbyli.

* * *

Začal tát sníh a prskat ledy, když iniciativa neznámého zloděje zesílila. Přes zimu se uklidnil, snad měl dostatek zásob z podzimních výprav, možná se bál, že v bílém příkrovu zanechá stopy. Jen tu a tam, aby se připomněl, našli vesničané prázdný kurník, několik do podzimu navštěvovaných chat přišlo o zásoby.

V lednu někdo vykradl hospodu, přičetlo se to neznámému, ačkoliv policie objevila stopy pneumatik a později i pachatele, na jejichž vrub připsala všechny hlášené krádeže z rekreační oblasti.

Ani bubáka už nikdo neviděl, zato Kuba si všiml, že ho na každém kroku sledují podezřivé oči.

Nevalilo mu to. Žil v nádherném poznání lesní magie. Celé hodiny trávil v přírodě, snažil se naslouchat skrytým hlasům, věděl, že stojí teprve na počátku dlouhé cesty k jejich pochopení. Za půl roku znal o lese víc, než jiní poznají za mnoho let.

Přešel únor a zazněla probouzející se hlína, když obnovil cesty na Hrádek. Zima zmrazila tamější smutek, když tudy procházel necítil nic, chtěl tedy vyzkoušet, zda se v předjaří znovu ozvou ony děsivé tóny. Vyzrazil v první vhodný den, kdy se vyčistila obloha a vysvitlo slunce. Zůstal na pasci do večera, snažil se ze všech sil, ale země mlčela.

Vrátil se za soumraku. Sedl si k tlustému sešitu, aby drobným písmem doplnil lesní záznamy, po dnešku nebylo co psát, ale rád si hrál se slovy, jednou z mála zábav, kterou mohl provozovat pod střechem.

Když zavřel sešit a vyhlédl z okna, aby se zašklebil na vesnici, spatřil světla ve všech oknech.

Něco se stalo.

Chvíli se rozmýšlel, ale zvědavost byla silnější; i když s ním nikdo nebude mluvit, nasloucháním se všechno dozví. Zítra už budou lidé mluvit jen v zájmenech.

Vyšel tedy ven, nalehko, v košili a rozšněrovaných botách. Lidé přicházeli ze všech stran, někdo vykřikoval, jiný se ho snažil tichými slovy uklidnit. Uprostřed hloučku uviděl vzrušeně gestikulujícího sedláka Bínu, Haršálka a hospodského. Na dálku bylo rozumět jen nadávkám. Kuba šel blíž.

„Něco se stalo?“ zeptal se tiše paní Říhové, profesionální vesnické naslouchačky.

„Aby ne,“ řekla a pak se po hlase ohlédla.

„Ee...“

Nechápavě zavrtěl hlavou. Mezi nimi se protáhl Haršálkův osmiletý syn, zvědavost a špatná slyšitelnost ho vyhnala z dětského úkrytu za kapličkou. Kuba se na něj usmál.

„Určitě von,“ uslyšel sedláka. „Za to dám krk, zatraceně.“

„Nejni to jistý,“ oponoval hostinský: „Ale... a hele, marš domů!“ všiml si kluka. Haršálek vykročil, aby hostinského pobídku doprovodil otcovským pohlavkem.

Jeho oči se střetly s Kubovými.

„Pořád leze po lese,“ prohlásil někdo, otočený zády, „je to cvok. A tohle je mu podobný.“

Takže se něco skutečně stalo.

A má to na triku, vlastně ho už podezírají dlouho, nezapadl sem. Haršálek teď zrudne a bude se snažit to zamluvit.

„Ty...“ Haršálkova tvář skutečně zbrunátněla.

Přece nežijeme ve středověku, proboha. Jenže... presumpce neviný jim asi taky moc neříká.

„Ty smrade!“

Chytil Kubu pod krkem. Prudce jím smýkl přímo do Bínových rukou.

„Dovolte!“

„Drž hubu!“

Bylo to absurdní.

„Slepice nestačí? Krávy...“

Kuba se vyškubl a pohlédl sedlákovi do očí.

„Nevím, co se stalo, tak mě laskavě nechte být. A kontrolujte se, prosím!“ hlas mu přeskakoval, ze vzteku i ze strachu. Sedlák ho chytil za ruku a trhl, Kuba měl co dělat, aby udržel rovnováhu. Všichni tu stáli proti němu, mohl být tisíckrát bez viny, ale nikoho to nezajímalo. Chystal se k obraně, nemohou ho přece lynčovat, tohle není stará Amerika.

„Kdo ví, odkud přitáh’ a proč vlastně,“ řekl Haršálek hrubým hlasem.

„Courat se po lese. V životě z něj nepřines ani prašivku.“

Kuba se rozesmál. Nahlas, bláznivě, ona ta situace bláznivá byla.

Bína se rozpřáhl k úderu, Kuba uhnul, ne, tady nemělo cenu zůstat. Byli hluší. Rozhlédl se.

„Jemu se nikdy nic neztratilo.“

Nikdo mu nepomůže.

Rozeběhl se, z ničeho nic, bez přípravy, moment překvapení mu vynesl náskok několika metrů, zároveň to však bylo přiznání, proč by utíkal, kdyby nic neprovedl?

Lidé s čistým svědomím se nebojí.

Jediná volná cesta vedla do otevřených vrat Bínova statku. Už do nich vbíhal, když se vesničané pohnuli k pronásledování. Kuba mohl pokračovat na zahradu, přelézt plot a utéct k rybníku, mohl vběhnout do stavení a vyskočit oknem, ale raději zahrnul doleva, k bočním vratům, vedoucím do úzké uličky mezi dvěma zemědělskými usedlostmi. Tam ho čekat nebudou – snad.

Vyskočil, chytil se horního břevna a po trámech konstrukce vyšplhal nahoru. Přehoupl se na druhou stranu do tmy. Nalevo svítila náves, tmavší stíny stavení a větve velkého kaštanu, na druhé straně se šklebila černá propast úzké cestičky, zařezávající se do stráně a vinoucí se obloukem dolů k vodě. Jediná reálná možnost útěku.

Ale Kuba nebyl realista. Strnul, něco ho zadrželo, snad nesmyslnost toho všeho, možná probuzená vychytralost, na návsi už nebude nikdo z těch nebezpečných, a než se vrátí, může proběhnout nahoru k Dubinám. Nebo na Hrádek, hlavně někam pryč.

Rozeběhl se nalevo.

Byli tam.

Haršálek, Bínův švagr Kroupa, tlustý a proto neběhající hostinský. Kuba se na okamžik zastavil, strnul, ale to už ho spatřili, Haršálkovi stačilo pár

kroků a natáhnout svou dlouhou ruku. Kuba se mu vysmekl, ustoupil, ruce sevřené v pěst, teď už nezbyvalo nic jiného, než se prát, bránit se do neurčitého výsledku, třeba někdo dostane rozum, možná padne v bezvědomí a probere se ráno, až vášně vychladnou.

Nemůžou ho zabít, to přece ne.

„Ty jeden hajzle!“

Zadýchaný Bína se vrátil se z vlastního dvora rozčilený ještě víc. Odstrčil Kroupu „Tohle zaplatíš. Všechno. Zabiju tě.“

Kuba ještě couvl. Někde za zády měl kapličku a bezpečnostní pojistku v podobě několika vesničanů.

„Zkus to,“ řekl, ani nevěděl proč, ale situace dospěla za hranice absurdity, teď se hrálo o primitivní vášně.

Bína se rozpráhl a uhodil.

Kuba uhnul, pěst se mu otřela o tvář. Potom udeřil on, dobře mířeným hákem, sedlák se zapotácel a Kubu sevřely čísi paže. Kopl dozadu, zasáhl přesně to, co chtěl – holenní kost – a sevření povolilo. Bína vyrazil podruhé.

Kuba upadl, částečně vinou úderu, trochu i schválně, překulil se přes rameno a prosmykl se kolem Kroupy. Podrazil Bínovi nohy, kopl ho a zvedl se, ustoupil až ke kapličce. Ti nejžhavější se seskupili kolem něj, bylo jich asi šest, ale mohli být klidně jen dva, nebo Bína sám, Kuba se neuměl prát. Nebo o tom nevěděl: začátek boje pro něho kupodivu vycházel filmově dobře.

Přiblížili se, snad si budou překážet, možná, že je ještě někdo zastaví.

„Zabiju tě!“ opakoval se Bína, ta trocha inteligence, jíž vládl ve světlejších chvílkách si vzala dovolenou.

„Ty...“

„Bubáááák!“

Byl to nečekaně silný výskot. Vycházel z dětských hrdel, všichni se po něm otáčeli, i zaujatí rváči. Výkřik strachu se nedá opomenout, zvláště když křičí vaše děti.

Ukazovaly nahoru, k nebi posetému hvězdami, ale ne, malé prsty mířily níž, do holých větví kaštanu.

Náves ztichla.

Tam nahoře viselo ve větvích něco černého. Rychle se to pohnulo, když náves ztichla, sjelo veverčím způsobem po kmeni dolů a slabě zakřičelo. Jako černý blesk proběhl neznámý kolem strachem ztuhlých dětí, propletl

se skupinkou vzdálenějších pozorovatelů a neuvěřitelně rychle zmizel ve tmě. Děti se znovu rozvřeštěly.

„Tobylon, tobylon, tobylon,“ opakovala rychle za sebou Hanička, první bubáková oběť, třásla se, nedokázala ani plakat, brečeli jiní, ani dospělým nebylo lehkou u srdce.

Atmosféra se proměnila.

Bylo třeba zachraňovat vyděšené děti, nikdo se teď nemínil starat o nějakého Ondřeje Kubu, o nějakou Bínovu krávu a o to všechno, možná si někteří i uvědomili, že pravý zloděj právě uprchl.

Náves se vylidnila. Aniž si ho kdokoli všiml, prošel Kuba kolem Haršálka i Bíny. Nikdo ho nezastavil.

Ale nikdo se také neomluvil.

Mezi Kubou a lidmi se rozevřela nepřekonatelná propast odcizení.

* * *

Zmizeli, snad kráčeli po vychladlé stopě k dubu. Kuba na ně v okamžiku zapomněl, objev vlastní neviditelnosti ho potěšil i šokoval.

Situace se obrátila. Opět si ho nikdo nevšiml – ale teď tomu chtěl on sám, našel aktivní způsob obrany. Bylo to úžasné. Tohle byla *také* magie – filmové kouzlo, jehož pomocí se můžete vyhýbat – a vysmívat – nepřítelům. Panebože, je to tady.

Jsem mocný čaroděj! Merline, Xahrugonisasi, Žito, bratře Fauste, jsem jeden z vás! Nejdřív sova a teď... už neposlouchám, už konám, chtělo by to oslavit, proměnit se v láhev vína a vypít se, vzlétnout jako balón k oblakům, mávat křídly a proletět kolem kabiny stratosférického letadla.

Dost.

Rychle se zbavil opojení. Kolem byla tma, šuměly stromy a probíhala štvance. A on v ní hrál – aniž tomu kdo chtěl – první housle. Sólo.

Zaposlouchal se do zvuků lesa, třídil přirozené šumy a snažil se zachytit Tichošlápkovu stopu. Nalezl ji snadno, pronásledovaný tvor byl k smrti vyděšený, zůstával po něm nepříjemný aurální pach strachu.

Kuba se po něm opatrně vydal.

Se zavřenýma očima pomalu kráčel mezi stromy, varovaly ho, snadno se vyhýbal silným kmenům, jen občas se zapletl do slabých větví. Tichošlápkova vůně sílila, stopa zářila silněji a silněji, až přestala být stopou a stala se scénérií.

Lovec otevřel oči.

Byl zpátky u velkého dubu, cítil pod nohama jeho kořeny, prorážející si cestu hlínou a kamením, věděl, že tenhle strom už není neutrální, že přestal naslouchat a je příliš vysoko nad věcí, aby ho mohli využít. Tušil proč.

Ještě několik kroků.

Mláží kolem kmenu bylo pošlapané, několik dní potrvá, než se keře a stromky vzpamatují. A na temném pozadí vrásčité kůry se rýsoval ještě tmavší stín. Dlouhými pažemi objímal dub, tvář přitisknutou do velké pukliny, nohy se ztrácely mezi kořeny.

Kuba odstrčil nízký doubek. Vnímal všechny tvary, noc pro něj neplatila, okolí bylo obrazem nejrůznějších odstínů černé a tmavě šedé barvy. Cítil, že stojí na hranici, oddělující ho jen krůčkem od dosažení cíle, první mety, kterou si před rokem stanovil.

Konečně ho spatří!

Po tak dlouhé cestě. Němě se zasmál.

Potom si všiml, že se temná postava začíná ztrácet.

Jakoby se rozplývala, tenčila a zplošťovala.

Jakoby splývala s dubem.

Ale to přece...

„Ne!“

* * *

Nikdy se toho nezbavil. Lidé Kubu ignorovali, stejně jako si on nevšímal jich, oddělený od jejich světa silnou zdí, nemohl se vlastně věnovat ničemu jinému, než lesním průzkumům. Přestal s kýmkoliv komunikovat i v práci, za níž dojížděl patnáct kilometrů do nejbližšího města.

Vydědělec. Ale přijal ho les, poštěstilo se mu porozumět síle stromů, filozofii rostlin, pro něž existovala nejasná minulost, konkrétní teď a žádný zítřek, vlna času u nich měla jiný průběh. I smutek a hrůza, čišící z hlíny Hrádku byly důsledkem minulosti.

Trávil na pasece celé dny. Sedával na okraji velikých děr po pařezech, snažil se naslouchat a hledat odpovědi. Dokázal vylovit zbytkovou auru někdejších stromů, s určitostí poznal dubové a bukové jámy, tam v zemi tlely zprerhané a přesekané kořínky. Kolem vyrůstala tráva, jarně jasně zelená, vjemově nicotná, pohlcovala staré zvuky, jen hlína se občas ozvala brnivým pocitem prastarého rodu. Ubíhaly dny, Kuba se stále vzdaloval

původnímu záměru odhalit Ošklivce, znovu se propadl do rádobyvědeckých experimentů, utekl k blouznivému nočnímu posedávání na valech Hrádku, hvězdy tady zářily jasněji a jaksí z větší dálky, bylo to tím, že v okolí panovala nerušená tma, ale Kubovi připadalo, že to dělá samota. A potom přišlo jaro v plné síle, s ním i lítost nad izolací, vyděděnec se toulal po pasece, snažil se sladit své katastrofické myšlení se zděšeným tichem toho místa – oba jsme se stali obětmi lidské proradnosti, já i ty, přírodo tohoto kousku Země, ach my nebozí.

Kubovo vnitřní vidění se s povzdechem odebíralo do světa pokřivených představ. Pokusil se, v jasné chvílce, o návrat mezi lidi, jenže vesničané se nedali, jednou rozdělení, navždy rozdělení. Kdyby to vydržel, pomalu by se vše dalo do pořádku. Ale Kuba byl netrpělivý.

Nechcete mne, vaše chyba. Já nejsem sám.

Mám paseku.

Nemohl vědět o nové aktivitě nočního zloděje, ani o tom, že v očích několika nezaslepených je už díky ní mimo podezření, byl příliš dobře sledován, aby mu mohli přisoudit další útoky na živý inventář obyvatel vesnice. Někdo to nepochopil, tu a tam vlétl do Kubových oken kámen, občas zaklepal policista, aby duchem nepřítomnému muži řekl o dalším anonymním udání.

Paseka.

Jediné místo, kde se cítil bezpečný, vydržel tam sedět až do rána, občasně absence v práci neregistroval. Díky mechanickému plnění úkolů měl naštěstí dobře vybudovanou pozici sice divného, ale dvěstěprocentního pracanta. Nevnímal nic jiného, než stromy a kameny, při občasném záchvatu myšlenkové aktivity už zavrhoval flóru a kasal se, že porozumí horninám. Ale ráznými kroky mířil k hlubokým depresím a totální pasivitě, události posledního půlroku ho přece jen příliš poznamenaly. Na konci téhle cesty se otevírala brána ústavu pro choromyslné.

Potom si v jedné světlé chvílce uvědomil, že je pozorován.

Byl to nepatrně slabý pocit očí v týle, Kuba se ho snažil setřást, nechtěl, aby o něj kdokoliv jevil zájem, ale cizí pohled byl neodbytný.

Necítil ho vždy, jen občas, když sedával na valu nebo procházel po pasece. Věděl, kdy je naprosto sám, a kdy se v jeho okolí vyskytuje cokoliv živého, ale tohle – byť tu a tam – bylo nepříjemné. Vytrhávalo ho to ze světa bolestínských představ a sebelitování. Nespokojenost narůstala pomalu, nenápadně pomalu, až přerostla ve vztek a Kuba použil nově nabytých schopností, aby se neznámým očím postavil.

Větrný podvečer, kdy se hladina rozhořčení přelila do akce, zahnal všechno do teplých pelíšků a čtyř stěn, ty oči tu přesto byly a Kuba za nimi vyrazil. Procházel pasekou, ztrácel je a znovu zachytával, ten někdo neodešel, jak si Kuba přál, někde tu pořád byl, až...

Temný stín, ukrytý za homolí navršené hlíny. Postava bez tváře a detailů, s podivnou aurou.

Tak ne-lidskou.

Kuba vykřikl. Do hlavy se mu vevalila vlna tepla, zadržovaná energie se vydala na zběsilý *blietzkreig*.

Ošklivec.

Proto něho tu vlastně je.

Neznámý tichošlápek, noční zloděj a původce všeho, lidské nenávisti a nepochopení, nových poznatků, znovuzrození a kataleptického spánku rozumu.

Stín zmizel, ale Kuba si to neuvědomil. Topil se v náhlé záplavě myšlenek, uvolněná stavidla spustila naplno, třásl se a sbíral jeden nápad za druhým, odhazoval vzpomínku po vzpomínce, přehrabával se v hromadě neuspořádaných poznatků.

Týden proležel ve vysokých horečkách a další věnoval jen uspořádávání činností. Ztratil dva měsíce spánkem rozumu. Byl tu les a byl tu Tichošlápek, jimž se bylo nutno věnovat, obojímu najednou.

Zpočátku se vyhýbal pasece, chodil po Dubinách i po vzdálenějších lokalitách, hledal Tichošlápkův úkryt. Nevedlo to k ničemu, a tak se jednoho dne na Hrádek vrátil, našel svou nostalgii a prošlé šílenství. Mávl nad nimi rukou, musel si zodpovědět příliš mnoho otázek a nemohl už ztráct čas.

Už zase viděl nezkreslené obrazy a vnímal otevřenými smysly. Proto si nemohl nevšimnout té jámy.

Byla to díra jako všechny okolní, zbytek po velkém pařezu, zpola zaspaná, něco však na ní Kubu zaráželo. Nebyla to ani tak velikost, jako tvar.

Protáhlý, oválný otvor, hluboký a tmavý, navozující v téhle pohřební krajině jedinou možnou představu.

Hrob.

Zpočátku toho slova použil jako orientačního označení, ale později, když konečně zmapoval celý Hrádek, nabylo mnohem konkrétnějšího významu. To nebyla jen díra po pařezu – i když zcela jasně ucítil jasanové kořínky – byla příliš hluboká a zbytečně protáhlá, jakoby někdejší strom ležel na velkém kameni. Porovnáním vlastního náčrtku s katastrálním výpisem na-